

Родолюбие

Борбата на българските светци с исляма - VII-ма част

"**В** 1760 - 1762 година Паисий Хилендарски пише в „История славянобългарска“:

„ В 1750 г. в Битол, гдето седи турският и македонски паша, **турците мъчили и посекли за християнската вяра един юноша, хубав на лице и ръст. Много го принуждавали и мъчили да се откаже от Христа, но той премъдро и смело изобличавал тяхната безбожна вяра.** Битолският владика записал много негови отговори, описал на гръцки език страданията му. И показал Бог велико знамение над неговите мощи. Името му било Ангел от село Флорина. Тоя свети мъченик Ангел просиял в наше време в българската земя. “

Ангел Лерински е убит в Битоля на 17 февруари 1727 година.

21.11 по еретическия, † 08 ноември по православния календар - Св. мъченик Ангел Лерински

"- **О**тче, защо така мълчиш и седиш
вгльбен в себе си?

Свети Пимен му отговори:

- Чедо, недоумявам, какво да ти кажа... ето, застава пред мене покровителят на нашия манастир с пастирски жезъл в ръцете, облечен в светла войнишка дреха, и ми рече: "Виждаш ли тия градове и села и овци, които нямат пастир?" Казах, че виждам. **Тогавя той ми рече: "Всички те ще погинат. Затова ме изпрати Господ Бог Вседържител Иисус Христос да ти кажа, че ти ще им бъдеш пастир."** И ми даде жезъла, който държеше в ръката си, и ми рече: "Побързай, помогни им! Аз ще бъда с тебе, не бой се!" Това, като рече, отиде си. Аз дойдох на себе си и размишлявам: Къде иска да ме прати Бог? Защото не знам, кои са тия градове и села, а и свети Георги не попитах. Помоли се на Бога и ти, чедо, да ми открие видението.

След като рече това, ученикът си отиде в манастира.

Преподобният започна прилежно да моли Бога и свети великомъченик Георги за това. **Един ден по време на молитва пак му се яви свети Георги, както по-рано**

светло облечен и му рече:

- Защо недоумяваш и се бавиш? Градовете и селата са твоето отечество с околностите, а жителите им са овцете без пастир. Прочее, иди и ги утвърди в Христовата вяра, обнови църквите им и съгради манастири! Ето, Бог вложи в сърцето на султана благоразположение да даде на християните свобода да си градят църкви!

Това като рече, стана невидим. Свети Пимен стана, помоли се, отиде в манастира и изповяда всичко това на един прозорлив старец, който му каза, че всичко му е открил Бог:

- Затова не се бави! Вземи благословение от светите наши отци, помоли се на Бога и на светия Негов раб, храбреца великомъченик Георги, поклони се на неговия чудотворен образ и отивай!

Той направи тъй, както му рече прозорливият старец: взе благословение от игумена и хвана пътя заедно с един свой ученик Памфилий. Манастирските братя го изпратиха до границите на манастира, разцелуваха се, благословиха се и се завърнаха с плач, задето се разделяха със светия отец.

Като пристигна в своето отечество, той започна да говори на християните словото Божие, да ги утвърждава в Христовата вяра и навсякъде да строи църкви: защото,

както му рече великомъченик Георги, получи се заповед от султана, християните в ония краища безпрепятствено да си строят църкви. Християните като овци без пастир с хиляди идваха при него като при свой пастир, носеха своите болни и обзети от нечисти духове и оздравяваха само с възлагане на неговите ръце. Обиколи целия софийски край, съгради в градовете и селата 300 църкви и обнови 15 манастира, сред които и Черепишкият манастир на река Искър, и събра много манастирски братя, постави им игумен и всичко нареди по образа на Зографския общежителен манастир.

Името му се разнесе навсякъде заради многото чудеса, които вършеше. Затова идваха при него от околните краища Видин и Доростол (Силистра) да чуят словото Божие и да излекуват своите болни. И го молеха да посети и техните градове и села и да утвърди християните в Христовата вяра, защото мнозина бяха забравили да почитат истинския Бог и се бяха предали на суеверие, а други се отричаха от Христа и приемаха учение, противно на християнството (мохамеданството - б.р.).

Като чу това, преподобният напътства братята със словото Божие, тръгна и обходи всички села, утвърждаваше християните със слово, лекуваше недъгавите и болните им, зидаше църквите им и така стигна в Суходолския манастир, който беше разорен. Той го обнови, събра братство, постави им игумен, даде им общежитиен устав и им заповяда да не отстъпват от светоотеческите правила, редовно да изпълняват службите, а можещите да не се леният да утвърждават във вярата Христовото стадо, защото те са солта на земята и ще отговарят на Страшния съд Христов за всяка погинала душа.

Оттук премина чак в Доростолския край. **Жителите като чуха, че е дошъл в тяхната страна, се стичаха при него**

от всички села и носеха своите недъгави за изцеление, които преподобният лекуваше с докосване на своите ръце и ги утвърждаваше в Христовата вяра със словото Божие. Когато беше в село Червена вода, родители донесоха своя единороден син слепороден и го молеха да се помоли за него да прогледа. Той вдигна очи към небето, заплака, на колене се помоли Богу и като стана, направи калчица, помаза очите на слепия и той веднага прогледа. Слепият повече не пожела да се върне при родителите си, но помоли преподобния да го постриже в монашество и да го облече в монашески дрехи. Свети Пимен склони на неговата молба, пострига го и той тръгна след него.

Когато беше все още в оня край, му се яви свети великомъченик Георги и му рече, че е дошло времето да отиде при Господа, затова нека побърза да се завърне в Черепишкия манастир, защото Богу е угодно там да почине от своите трудове. След това видение той тръгна по същия път, по който беше дошъл, като продължаваше да проповядва и да утвърждава християните в Христовата вяра. Пристигна в Суходолския манастир, събра всичките братя, настави ги със словото Божие и им каза, че му е дошло времето да си отиде от този живот, но те да пребъдват, в което са призвани и да не престъпват клетвата, която са дали пред Бога, когато са приемали ангелския монашески образ. Като ги настави по такъв начин, причасти се със светите Тайни и тръгна на път. А братята с плач и ридание се разделиха със светия свой отец, задето не ще го видят вече и не ще се наслаждават на неговите хубави слова.

Като пристигна в Черепишкия манастир, тежко се разболя и узна, че е дошло времето му да отиде при Господа. Затова свика цялото братство и го поучи със словото Божие, причасти се със светите Тайни и предаде духа си на Бога. Лицето му се просвети и блесна като слънце."

16.11 по еретическия, †03 ноември по православния календар - Св. преподобни Пимен Зографски

"**С**вети Михаил живял по време на царуването на Михаил III. По произход той бил българин и се родил в град Потука (*предполага се, че това е днешният Батак - б.р.*). Знатните родители на Михаил принадлежали към числото на първите български християни...

По това време етиопците и агаряните вдигнали война срещу Гръцкото царство и се насочили към столицата му. В защита на Отечеството излязла голяма войска и посрещнала многобройните агарянски войски. Като видели обаче че етиопците и агаряните ги превъзхождат по сила и са готови да ги надвият, гърците избягали в планините и се скрили на безопасни места.

В гръцката християнска войска се намирал и свети Михаил Воин заедно със своя отряд. Той не се изплашил от неприятеля, не се обърнал в бягство, а непрестанно укрепявал и ободрявал своите хора. Като видял всеобщото бягство на гърците, той се просълзил, паднал ничком на земята и се молел на Господа за спасението на християните. След свършването на молитвата, със своя отряд той неудържимо се устремил срещу неприятеля и се врязал в самия център на етиопците и

агаряните, като жестоко поразявал враговете без всякаква вреда за себе си и отряда си. В същото време на помощ на християните се вдигнала внезапно буря: мълнии и гръм поразявали и плашели враговете така, че всички те се обърнали в бягство. С Божия помощ свети Михаил разгонил всички врагове, а сам той и отрядът му останали съвършено невидими.

Като благодарил на Бога за даруваната победа, той разпуснал войската си и сам с няколко слуги се отправил обратно към дома си...

След известно време предал с мир блажената си душа на Господа.

При гроба на свети Михаил започнали да се извършват много чудеса и изцеления на идващите с вяра болни.

След много години, по време на Второто Българско царство, българският цар Калоян превзел град Потука и решил да пренесе мощите на свети Михаил Воин в своята българска столица, Търновград. Като чул за приближаването на светите мощи, българският патриарх Василий излязъл с цялото си духовенство и гражданите да ги посрещне с кръстен ход, свещи и кадилници. Българският цар и патриархът взели светите мощи, пренесли ги на ръце и ги поставили в съборния патриаршески храм."

05.12 по еретическия, †22 ноември по православния календар - Св. Михаил Българин воин

{{_LINK1_}}